

Roser de Maig a Cerdanyola

▶ El diumenge dia 5 de maig Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a l'església de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès amb motiu de la seva festa titular (El Roser de Maig). En acabar la celebració, molt concorreguda, el Sr. Bisbe beneí les roses que foren distribuïdes als fidels.

GLOSSA

Si no tingués ningú!

Un inspector d'ensenyament —que també ha dedicat molts esforços i temps a l'educació en el lleure des del voluntariat en l'àmbit eclesial— emmalaltí fa uns quatre anys. Li fou diagnosticat un tumor maligne al cap. Després de dues operacions, restà immobilitzat en una cadira de rodes, sense poder caminar. La nova situació, que era prou dura però acceptada —no sense esforç i confiança en Déu—, va donar pas a un procés d'adaptació a la realitat imposat per la malaltia. La força de voluntat de la persona, la seva tenacitat, l'entorn humà i el rerefons constant de la fe ho feren possible. L'esposa ha estat clau en aquest procés amb la seva dedicació generosa i amorosa. Així, s'ha anat refent la normalitat en algunes activitats, les relacions d'amistat amb persones determinants en una situació com aquesta, la participació en les activitats de vivència i celebració de la fe... i fins i tot ha tornat uns dies a les seves estimades colònies d'estiu. Les persones han estat decisives a l'hora de recuperar aquesta normalitat; la fe, la font d'on ha brollat la força de l'Esperit i la confiança en aquest Déu Pare que, en la salut i en la malaltia, és a prop nostre i ens mostra en Jesús el camí a seguir.

Molts matins, quan el nostre protagonista es lleva amb l'ajuda de les tecnologies adequades que l'esposa domina i controla, li diu, després de donar gràcies a Déu pel nou dia: «Gràcies per tot el que fas per mi. Com s'ho fan els que no tenen ningú que els ajudi? Com m'ho faria jo si no et tingués a tu i a tantes persones que m'ajudeu?»

La cura dels qui sofreixen en el cos i en l'esperit és un tret identificatiu dels cristians des dels orígens: «... Estava malalt, i em vau visitar...» (Mt 25,36). La malaltia, viscuda des de la fe, esdevé també camí de conversió, conversió a Déu, en les mans del qual se sap el malalt; i conversió als altres, als quals descobreix d'una manera nova, des d'una altra perspectiva. La compassió de Jesús envers els malalts i tots els qui pateixen el fa identificar-se amb ells, i ells amb Jesús des de la fe, perquè Jesús, tocat pel sofriment dels malalts, fa seu el dolor de les seves malalties i, en la Passió, obre la possibilitat que els malalts, des del propi dolor, s'uneixin a la seva passió redemptora. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17).

Enric Puig Jofra, SJ

La Jornada Pro Orantibus

Aquest diumenge, Solemnitat de la Santíssima Trinitat, és la Jornada Pro Orantibus. Se'ns convida a pregar per les comunitats que dediquen la seva vida a la pregària en la contemplació de Déu i en la intercessió per l'Església i el món. A la nostra diòcesi tenim una comunitat de Benedictines (a Puiggraciós), dos monestirs de Carmelites Descalces (a Terrassa i a La Torreta - La Roca del Vallès) i un de Dominiques (a Sant Cugat del Vallès).

Celebració del Corpus Christi a la Catedral

El proper diumenge dia 2 de juny, a les 19 h, Missa Solemne concelebrada i presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa. A continuació, processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers cèntrics de Terrassa propers a la Catedral.

ANEU MAR ENDINS

Els nostres germans dels monestirs

Aquest diumenge dedicat a la Santíssima Trinitat l'Església celebra la Jornada Pro Orantibus, un dia en el que vivim la solidaritat de les comunitats cristianes amb els monestirs de vida contemplativa, amb les monges i monjos que en el nostre món donen un testimoni de fe, de silenci, de vida austera i amagada en Déu i de pregària per tothom.

Amb raó els recordem el diumenge de la Santíssima Trinitat, el misteri del Déu u i tri, del Déu que és amor i és comunitat d'amor. Avui celebrem l'amor de Déu que se'ns ha manifestat plenament en Jesucrist que, com diu sant Joan de la Creu, és la Paraula del Pare sortida del silenci, la Paraula definitiva de Déu Pare al món, perquè no en té cap altra de més perfecta. Una paraula que es fa viva i operant en el món gràcies a l'acció de l'Esperit Sant.

En Crist i en l'Esperit Sant, les persones consagrades a Déu fan de tota la seva vida un do, una ofrena per al bé del món. D'aquesta manera expressen en la seva vida aquella vocació que és la de tot batejat: viure una lliurada al servei de Déu i dels germans, en la diversitat de les vocacions humanes i cristianes.

Per això, en aquesta solemnitat de la Santíssima Trinitat, que és com el cim de tot l'any cristià, expressem la nostra solidaritat espiritual i humana amb les comunitats de vida contemplativa. Aprofito una vegada més per donar-los les gràcies per la seva vida i pel seu testimoni. Procuo visitar-les —especialment en fer la Visita pastoral— i saben que compten amb l'estimació de tota la comunitat diocesana i, per descomptat, del bisbe. Aquestes comunitats són com un pulmó espiritual de la diòcesi.

El Concili Vaticà II, en el decret *Ad gentes* sobre l'activitat missionera de l'Església fa una afirmació que em sembla oportú de destacar-la en aquesta jornada. Diu així: «Els instituts religiosos de vida contemplativa i activa han tingut fins ara i encara tenen una part molt important en l'evangelització del món». Actualment som molt conscients que l'evangelització no és només una necessitat dels països de missió, sinó que «tot el món és terra de missió» i d'una manera especial els països de tradició catòlica antiga en els que molts, malgrat tot, s'han allunyat de la fe o de la pràctica religiosa.

Per això, aquestes comunitats de vida monàstica són un element decisiu per a l'evangelització. No ens ha d'estranyar que el Concili Vaticà II afirmi que «els reconeix els mèrits de tot cor i dóna gràcies a Déu per tants sacrificis acceptats per la glòria de Déu i el servei de les ànimes i els exhorta a perseverar sense defallir en l'obra començada» (*Ad gentes*, 40).

Demaneu avui, de manera especial, que no els manquin vocacions per a donar continuïtat a l'obra que realitzen per al bé de l'Església i del món, a la llum de la fe.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

■ **MARC SUREDA**

Facies fidei

El Museu Episcopal de Vic (MEV) contribueix a l'Any de la Fe amb una reflexió sobre el sentit de les obres d'art medieval religiós, a partir de diàlegs entre set obres del museu vigatà i set més procedents d'altres museus de les diòcesis catalanes. L'exposició, que porta per títol *Facies fidei*, es visita dins les mateixes sales permanents del MEV (reserves@museuepiscopalvic.com). Marc Sureda és conservador del MEV i comissari de l'exposició.

Quin és l'objectiu global de la mostra?

Explicar que darrere d'unes pintures murals, d'un retaule o d'un calze no hi ha només uns promotors i artífexs, uns procediments tècnics i uns gustos o modes, sinó també un pòsit teològic i litúrgic que fa que aquella obra sigui com és, i no d'una altra manera. Volem mostrar que tota peça d'art religiós medieval ha de ser llegida també així per ser ben entesa.

Com s'estableixen els diàlegs que la vertebren?

Amb la relació entre peces tractem temes com la Creació, l'Encarnació, l'Eucaristia, la Creu, la Santedat, la Paraula i la Vida. Per exemple, la brillantor de la Veracreu de l'arquebisbe Sescomes (Tarragona) s'explica perquè la Creu sintetitza la passió, mort i resurrecció de Crist, narrada al retaule de Bernat Saulet (Vic).

Quin interès té per al creient i per al no-creient?

Al creient li agradarà reconèixer les expressions artístiques de la fe a la Catalunya medieval. Però l'exposició resulta globalment atractiva avui, perquè els referents culturals cristians ja no són universalment compartits i, per tant, falten eines per entendre bé l'art religiós medieval i gaudir-ne.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (I)

Una pregària trinitària

Aquesta pregària comença amb la invocació inicial al nostre Pare del cel. Sabem que és amb nosaltres, que ens porta de la mà, que ens salva. El P. Peter-Hans Kolvenbach conta en el seu llibre d'exercicis espirituals la història d'un monjo de l'Església oriental que insistia a entonar sempre el «Parenostre» al final de la darrera paraula, a fi d'acabar dignament la pregària amb la seva invocació inicial: Pare nostre.

D'aquesta manera, deia, un es posa en camí pasqual: «Hom comença en el desert arran de la temptació, torna a Egipte, passa a l'èxode per les estacions del perdó i del manà de Déu i, amb la voluntat de Déu, arriba a la terra promesa, al regne de Déu, on ell ens revela el misteri del seu nom: Pare nostre.»

Els dos camins, l'ascendent i el descendent, ens poden recordar que el Parenostre és sempre una pregària de Jesús i que acaba en la comunitat amb ell. Preguem al Pare del cel que coneixem pel seu Fill; d'aquesta manera, Jesús roman sempre al fons de la pregària, com ja veurem després, en comentar-la pas a pas.

Finalment, per ser el Parenostre una pregària de Jesús, és també una pregària trinitària: preguem al Pare amb el Crist per l'Esperit Sant.

Joseph Ratzinger-Benet XVI.
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Del desencantament al reencantament

La religió és un fenomen complex que s'ha manifestat de diferents maneres al llarg del segle i en els diversos contextos culturals. Bàsicament s'articula a través de vivències subjectives (espiritualitat, mística, interioritat) i de mediacions intel·lectuals, estètiques, ètiques i institucionals transmeses mitjançant la tradició.

L'impacte de la crítica moderna —pròpia de la Modernitat— feia preveure la desaparició del fet religiós. La fe semblava quelcom propi d'una altra època que quedaria eclipsat pel progrés científic i les llibertats democràtiques. Aquest desencantament del món va propiciar l'aparició d'un individu lliure de la *il·lusió/engany* del funcionament màgic de l'univers, però alhora el va privar de la *il·lusió/anhel* d'una vida que no es limita a la dimensió material. Un món desencantat deixà insatisfets els qui intuïen el Misteri que acompanya l'existència humana.

El pas dels anys no ha confirmat els mals presagis per a la religió: en comptes d'assistir-ne a la fi, les primeries del nou mil·lenni semblen anunciar el retorn del sagrat. La crisi del discurs de la Modernitat ha donat pas a un ressorgiment espiritual i noves formes de religiositat s'han obert camí enmig del món anomenat de la Postmodernitat.

El cristianisme se sent interpel·lat per aquest renaixement de l'espiritualitat i ha de donar testimoni apostant pel diàleg. Amb tot, la nova situació no està exempta de certs perills. Els creients no han de deixar-se enlluernar pels productes religiosos que, sovint adulterats, es difonen per Occident gràcies a un bon màrqueting.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Espiritualitat i espiritualitats

En el nostre llenguatge la paraula espiritualitat té diversos sentits. Pot significar des de l'estudi dels fenòmens de l'Esperit fins a caracteritzar l'estil de les diverses escoles espirituals. Parlant en propietat, sols hi ha una espiritualitat cristiana que consisteix en la vida en l'Esperit de Jesús, en viure «a impulsos de l'Esperit» (*Rm 8,5*), en el seguiment de Jesús animat pel seu Esperit.

Però al llarg de la història han sorgit a l'Església persones que han viscut a fons la seva vocació, donant a llum nous estils de vida cristiana que anomenem espiritualitats. Així, tenim l'espiritualitat benedictina, la franciscana, la ignasiana... Brollant totes del mateix Evangeli de Jesús, però subratllant cadascuna aspectes particulars. Així unes posen l'accent en la litúrgia i el treball, altres en la pobresa i la fraternitat, altres en la missió i la mobilitat, impregnades totes per l'experiència del propi fundador.

Alguns de nosaltres sintonitzarem millor amb l'esperit contemplatiu, l'ordre i el treball en silenci de sant Benet, altres amb l'espontaneïtat, l'alegria i la pobresa evangèlica de sant Francesc, altres amb la infantesa espiritual i la sobrietat carmelitana de santa Teresa de l'Infant Jesús, altres amb la mística arborada i el zel apostòlic de sant Ignasi, altres amb el sentit de l'humor i la bonhomia de sant Felip Neri... Que n'és d'aconsellable el fet d'adherir-se a l'escola d'algun sant amb qui ens identifiquem! Bons companys de camí i guies experts que acompanyen el nostre seguiment personal de Jesús.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 27. ■ Dilluns** (□ Sant Feliu) (litúrgia hores: 4a setm.) [Sir 17,20-28 / Sl 31 / Mc 10,17-27]. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.
- 28. ■ Dimarts** (□ Lleida) [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31]. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.
- 29. ■ Dimecres** (□ Urgell) [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / Sl 78 / Mc 10,32-45]. St. Just (segle vi), bisbe d'Urgell; St. Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí.
- 30. ■ Dijous** [Sir 42,15-26 / Sl 32 / Mc 10,46-52]. El Cos i la Sang de Crist. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-lleonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França.
- 31. □ Divendres** [So 3,14-18 (o bé: 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 1,39-56]. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.
- 1. ■ Dissabte** [Sir 51,17-27 / Sl 18 / Mc 11,27-33]. Sant Justí (s. ii), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà.
- 2. □ Diumenge vinent**, el Cos i la Sang de Crist [Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. St. Marcel·lí i St. Pere, mrs. romans (s. iv).

DIUMENGE DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▮ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▮ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dóna esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▮ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 8,22-31)

Así dice la sabiduría de Dios: «El Señor me estableció al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de comenzar la tierra. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Todavía no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba el cielo en la altura, y fijaba las fuentes abismales. Cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como aprendiz, yo era su encanto cotidiano, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, gozaba con los hijos de los hombres.»

▮ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, dueño nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado, / ¿qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para darle poder? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. R.

Todo lo sometiste bajo sus pies: / rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de l'anomenat Mestre de Villсандino. Parròquia de la Nativitat de Maria, Villсандino (Burgos)

▮ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-5)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos; y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios.

Más aún, hasta nos gloriamos en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce constancia, la constancia, virtud probada, la virtud, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues lo que hable no será suyo: hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

»Él me glorificará, porque recibirá de mí lo que os irá comunicando. Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que tomará de lo mío y os lo anunciará.»

COMENTARI

L'Esperit de veritat fonamenta la nostra vida

Diumenge passat, festa de la Pentecosta, la lectura evangèlica ens parlava de l'Esperit com del Defensor que ens recorda les paraules de Jesús i ens les fa entendre. En aquest moviment, l'Esperit, ens diu el fragment evangèlic d'avui, és, a més, l'Esperit de veritat, que ens guia al coneixement de la veritat sencera.

La veritat, en la tradició bíblica, és allò sòlid, que mai no trontolla, i que pot servir de fonament per a altres realitats. Déu és veritat, perquè constitueix el fonament estable de tot el que existeix i de la mateixa història humana, tan canviant. L'Es-

perit de veritat és una denominació joànica de l'Esperit Sant, ja que constitueix el fonament de la vida cristiana, entesa com a participació de la vida divina.

És Esperit de veritat perquè no parla pel seu compte, sinó que comunica allò que sent dir. És un Esperit que té un punt de referència clar i segur: allò que el Pare ha donat a Jesucrist perquè ho anunciï a la humanitat. D'altra banda també anunciarà l'esdevenidor, ja que anunciarà allò que ha rebut de Jesús. Tot, passat i futur, conflueix en Jesucrist, que és la Paraula de Déu feta home. El missatge de l'Esperit està totalment referit a la persona de Jesucrist.

L'evangeli de Joan afirma la unitat del Pare i del Fill: El Pare i jo som u (cf. 10,30; 17,21). D'aquesta manera, l'evangelista Joan, a la seva manera, ens ha presentat el misteri de la Santíssima Trinitat. Pare, Fill i Esperit Sant, cadascú d'ells a la manera que li és pròpia, ens comuniquen l'única veritat de tot el que existeix. I aquesta veritat no és altra que la vida divina que brolla de la Trinitat i que sosté i fonamenta el món i la història humana.

Sabent que la veritat de Déu és la que sosté la nostra vida i la nostra fe, donem gràcies a Jesucrist que ens ha revelat el misteri de Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 26, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia seguida de processó amb la *Cofradia de la Santa Cruz del Voto de Canjàyar*, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa i administra el sagrament de la Confirmació a joves de la parròquia del Sant Esperit i d'altres parròquies i institucions.

Dilluns dia 27, a les 11 h. Presideix la darrera reunió del curs de formació amb els preveres joves.

Dimarts dia 28, a les 16 h. Celebra l'Eucaristia i beneeix una majòlica del beat Josep Tous a l'escola de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor a Sabadell.

Dimecres dia 29, a les 11 h. Presideix la reunió de delegats episcopals.

A les 20 h. Celebra la Missa de cloenda del curs de la Delegació de Pastoral Universitària a l'església de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola.

Divendres dia 31, a les 16.30 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral i administra el sagrament de la Confirmació a un grup d'alumnes de l'escola Immaculat Cor de Maria de Sentmenat.

Dissabte dia 1 de juny, a les 20 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Julià de Lliçà d'Amunt.

Diumenge dia 2 de juny, a les 19 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral, seguida de la processó del *Corpus Christi*.

NOTÍCIES

Confirmacions a Campins. El dissabte dia 4 de maig Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Joan Baptista de Campins (Arxiprestat del Montseny) i confirmà nou adolescents de la comunitat parroquial. Estigué acompanyat per Mn. Andreu Sala, rector.

Confirmacions a Sabadell. El dissabte dia 4 de maig a les 19.30 h, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell i administrà el sagrament de la Confirmació a vint-i-dos adolescents i joves de les parròquies de Sant

Déu et crida a ser capellà?

Un espai per a compartir amb altres joves el futur vocacional, en un ambient de pregària. Dissabte dia 1 de juny, al Seminari Diocesà de Sant Joan Baptista: c/ Santjoanistes 2, Valldoreix. Informació: tel. 636 305 214.

Salvador de Polinyà, Sant Pere d'Octavià (de Sant Cugat del Vallés), la Santíssima Trinitat i Sant Feliu de Sabadell.

Presentació del llibre *Confraria del Sant Crist de Terrassa*. El dia 2 de maig a les 20.30 h a la sala capitular de la Catedral, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va presidir l'acte de presentació del llibre *Confraria del Sant Crist de Terrassa*, obra dels historiadors Josep M. Domènech i Anna Fernández, editat per la parròquia del Sant Esperit. El Sr. Bisbe estigué acompanyat pel Sr. Jordi Ballart, alcalde de Terrassa i per Mn. Fidel Catalán, rector de la parròquia. L'obra ressegueix la trajectòria de la Confraria des de la seva fundació al segle XVII fins a l'actualitat, amb la recuperació del Via Crucis del Divendres Sant pels carrers de la ciutat l'any 2007.

Cloenda de la Formació Cristiana a l'església de Sant Francesc. El diumenge 5 de maig es va cloure el curs de formació organitzat a l'església de Sant Francesc, dintre de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa,

amb motiu de l'Any de la Fe. Cada dos diumenges, en acabar la missa, més de trenta persones han seguit aquest curs sobre el Credo.

83a Romeria a Montserrat. Els dies 4 i 5 de maig la parròquia de Sant Esteve de Granollers va fer la 83a Romeria a Montserrat. La fotografia recull el moment de trobada a la Santa Cova.

Joves de *Christifideles Laici* pelegrinen al Santuari de la Salut i a Polinyà. El dissabte dia 13 d'abril uns cinquanta joves que havien participat a la Pasqua Jove del moviment *Christifideles Laici* a Solsona, feren una ruta a peu al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell i a la parròquia del Sant Salvador de Polinyà on pregaren en una Hora Santa. El diumenge participaren en la Santa Missa amb la comunitat parroquial de Polinyà.

AGENDA

5è Aplec de Famílies de la Diòcesi.

La Delegació Episcopal de Pastoral Familiar convoca el 5è Aplec de Famílies de la Diòcesi al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell, el diumenge dia 9 de juny. Els actes comencen a les 12 del migdia i es clouen amb la Missa celebrada pel Sr. Bisbe a les 6 de la tarda.

Pregària a l'estil de Taizé. A la parròquia de Santa Maria de Rubí. Aquest diumenge dia 26, a les 8 del vespre.

D'ALTRES BISBATS

Trobades de formació carmelitana. *La plenitud de l'amor: el matrimoni espiritual*, a càrrec de Maria José Pérez, carmelita descalça de Puçol. Barcelona: 27 de maig, a les 20 h; Badalona: 27 de maig a les 21.30 h; Lleida: 28 de maig a les 20 h; Tarragona: 3 de juny, a les 19.30 h.

REMAD MAR ADENTRO

Nuestros hermanos de los monasterios

En este domingo dedicado a la Santísima Trinidad celebramos en la Iglesia la llamada Jornada *Pro Orantibus*, un día en que vivimos la solidaridad de las comunidades cristianas con los monasterios de vida contemplativa, con las monjas y los monjes que dan en nuestro mundo un testimonio de fe, de silencio, de vida austera y escondida en Dios y de oración por todos.

Con toda razón los recordamos en el domingo de la Santísima Trinidad, el misterio del Dios uno y trino, del Dios que es amor y es comunidad de amor. Hoy contemplamos el amor de Dios que se nos ha manifestado plenamente en Jesucristo el cual, como dice san Juan de la Cruz, es la Palabra del Padre salida del silencio, la Palabra definitiva de Dios Padre al mundo, porque no tiene otra más perfecta. Una palabra que se hace viva y operante en el mundo gracias a la acción del Espíritu Santo.

En Cristo y en el Espíritu Santo, las personas consagradas a Dios hacen de toda su vida un don, una

ofrenda para el bien del mundo. De esta manera, en su vida expresan la vocación de todo bautizado: vivir una vida entregada al servicio de Dios y de los hermanos, en la diversidad de las vocaciones humanas y cristianas.

Por esto, en esta solemnidad de la Santísima Trinidad, que es como la cima de todo el año cristiano, expresamos nuestra solidaridad espiritual y humana con las comunidades de vida contemplativa. Aprovecho la ocasión para darles una vez más las gracias por su vida y por su testimonio. Procuero visitarlas —en especial al hacer la Visita pastoral— y saben que cuentan con la estima de toda la comunidad diocesana y por supuesto del obispo. Estas comunidades son como el pulmón espiritual de la diócesis.

El Concilio Vaticano II, en el decreto *Ad gentes* sobre la actividad misionera de la Iglesia hace una afirmación que me parece oportuno destacar en esta jornada. Dice así: «Los institutos religiosos de vida contemplativa han tenido hasta ahora y siguen teniendo una

gran participación en la evangelización del mundo». Actualmente somos muy conscientes que la evangelización no es sólo una necesidad de los países de misión, sino que «todo el mundo es tierra de misión» y de una manera especial los países de antigua tradición católica, en los que muchos, no obstante, se han alejado de la fe o de la práctica religiosa.

Por esto, esas comunidades de vida monástica son un factor decisivo para la evangelización. No es de extrañar que el Concilio Vaticano II afirme que «reconoce de buen grado sus méritos, da gracias a Dios por tantos servicios prestados para gloria de Dios y en servicio de los hombres y les exhorta a que prosigan sin desfallecer la obra comenzada» (*Ad gentes*, 40).

Pidamos hoy, de manera especial, que no les falten vocaciones para dar continuidad a la obra que realizan para el bien de la Iglesia y del mundo, a la luz de la fe.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa